

திறனாய்வு நோக்கில் மானாவாரி மனிதர்கள் புதினம்

க. சுதா அ. *

அ தமிழ்த்துறை, ஸ்ரீ ஆதி சுஞ்சனகிரி மகளிர் கல்லூரி, கம்பம்- 625516, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Review Manavari Manitarkal Novel

K. Sudha a, *

^a Department of Tamil, Sri Adi Chunchanagiri Women's College, Cumbum-625516, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
sudhac451@gmail.com

Received: 03-12-2021
Revised: 25-04-2022
Accepted: 10-05-2022
Published: 28-07-2022

ABSTRACT

Suryakanthan's novel 'Manavari manitarkal' won the Ilakkiya cintana and Akhilan Novel Memorial Prize. Novels are generally the records of the creators' own experiences. All writers belong to a particular social group or section in historical and social trends. They truly reflect the nature of this community or Surroundings and man's relation to it. Suryakanthan has been creating earthy novelties in the field of Tamil literature for many years, especially in the Kongu country background. Many analysts welcome the distinction of local novelties. There are certain customs and speech patterns for a region. There are also some unique problems for the people of a particular region. Hence in Kongu is called a local novelty. A life of innovation is precious. In fact, Suryakanthan's "Manavari manitarkal" is proof that the story is based on the universality of the writers, living in the world, seeing, and hearing.

Keywords: Manavari, Society, Kongu District Case, Characters, Poverty

முன்னுரை

பொதுவாகப் புதினங்கள் படைப்பாளிகளின் சொந்த அனுபவங்களின் பதிவுகள் என்பர். 'எல்லா எழுத்தாளர்களுமே வரலாற்றுப் போக்கிலும் சமுதாயப் போக்கிலும் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகக் குழுவையோ, பிரிவையோ சார்ந்தே இருக்கின்றனர். இச்சமுதாயக் குழுவின் அல்லது பிரிவின் இயல்பையும் மனிதனுக்கு அதனோடு உள்ள தொடர்பையுமே அவர்கள் உண்மையாகப் பிரதிபலிக்கின்றனர்' என்று ஆலன் சுவிஞ்ச் வுட் கூறுகிறார். புதினங்கள் காட்டும் வாழ்க்கை என்பது கற்பனையானதன்று. உண்மையில் எழுத்தாளர்கள், உலகில் வாழ்ந்தும் கண்டும் கேட்டும் அனுபவித்த உலகியல் வழக்காறே கதையாகிறது என்பதற்கு சூர்யகாந்தனின் 'மானாவாரி மனிதர்கள்' புதினம் சான்றாக அமைந்துள்ள விதத்தை இவ்வாய்வு எடுத்துக்காட்டியுள்ளது (Indrasithu & Ilavarasu, 2005).

கதை பிறந்த தொடக்க காலத்தில் அரசரைப் பற்றிய கதைகளே அதிகம் இருந்தன. 'ஒரு ஊரில் ஒரு ராசா' என்று பாட்டி சொல்லும் கதையிலும் அரசரைப் பற்றிய கற்பனைகள் மிகுந்த கதைகள் உருவானதற்கு உளவியலான ஒரு காரணம் கூறுவர். "அந்தக் கால எண்ணத்தின் படி அரசன் எல்லாரினும் உயர்ந்தவன். எல்லாரைக் காட்டிலும் ஆற்றலுடையவன், எல்லாரையும் விட அதிகம் இன்பம் அனுபவிக்கிறவன் நம்மிடம் இல்லாத சிறந்த குணமும் ஆற்றலும் அவனிடம் இருந்தன. நமக்கு எவை எவை கிடைக்கவில்லையோ நாம் எவற்றிற்காக ஏங்கி நிற்கின்றோமோ அவை அவனிடம் நிரம்ப இருந்தன. அத்தகையவனுடைய கதையைக் கேட்பவர்கள், அந்தக் கதையோடு ஒன்றிச் சில கணம் அந்த அரசனாகவே ஆகி விடுவார்கள். இனிய கனவு கண்டவர்களைப் போலக் கனவில் நுகர இயலாத இன்பங்களை நுகர்ந்தது போன்ற திருப்தி அவர்களைக் கேட்கும் ஆவலைத் தூண்டியது.

கேட்பவர்கள் இருந்ததனால் சொல்பவர்களுக்கும் கற்பனை செய்து கொள்ளும் அவசியம் உண்டாயிற்று” என்று அவ்உளவியல் காரணத்தை விளக்குகின்றார்.

தமிழகத்தில் கதைகள் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்னரே இருந்து வந்தன. இதற்குத் தொல்காப்பியர் செய்யுளியலில்

“பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னானும்

பாவின்று எழுந்த கிளவி யானும்

பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழி யானும்

பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானும் என்று

உரைவகை நடையே நான்கென மொழிப”

என்று வரும் நூற்பாக்களும், இதில் கதை ‘உரை’ என்ற சொல்லால் சுட்டப்பட்டது. இந்நூற்பாவில் அமைந்த பின்னிரண்டு வகைக் கதைகளே “தமிழில் பிற்காலத்தில் ‘நவீனம்’ என்றும் நகைச்சுவை நாடகம் சிறுகதை என்றும் வளர்ச்சியடைந்தன என்பர்” (Arunachalam, 1994).

மானாவாரி மனிதர்கள் புதினத்தின் கதைக்களம்

மழை பெய்தால் மட்டுமே விளைவதும், வறட்சிக் காலத்தில் வானம் பார்த்த பூமியாய்த் தரிசாய்க் கிடப்பதுமான நிலத்தை ‘மானாவாரி நிலம்’ என்று நாட்டு வழக்கில் கூறுவர். அத்தகைய நிலத்திற்குச் சொந்தக்காரர்களை ‘மானாவாரி மனிதர்கள்’ என்று சூர்யகாந்தன் குறிப்பிடுகிறார்.

கோவைக்கு அருகிலுள்ள வேலம்பாளையம் என்ற மானாவாரியான கிராமத்தில் கதை நடக்கிறது. வேலம்பாளையத்தில் தண்ணீர்ப் பஞ்சம் அதன் பிடியில் சிக்கித் தவிக்கும் விவசாயிகளின் வாழ்க்கைப் பராட்டத்தைப் பல பாத்திரங்கள் வழியாகச் சித்திரிக்கின்றார் ஆசிரியர்.

கதையின் நாயகனாகக் கருதப்படும் பாத்திரம் பெரியசாமி. வாலிபத்தில் கடுமையாக உழைத்துச் சில ஏக்கர் காடு கரைகளை உடைமையாகக் கொண்ட அவர், மனைவி சுப்பாத்தாவின் துணையோடு காலத்தைப் போக்கி வருகிறார். தன் மகள் பழனியம்மாளை மருதமுத்துக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்தார். தொடர்ந்து பஞ்சமானதால் விவசாய வேலை இல்லாமல் போய்விட்டது. மருதமுத்து கிணறு வெட்டும் வேலைக்குப் போகிறான். பழனியம்மாள் புருசனை இழந்த ராமாத்தானின் துணையோடு காட்டிற்கு விறகு பொறுக்கப் போய் வருகிறான். அருக்காணி என்ற மகளும் வடிவேலு என்ற மகனும் பழனியம்மாளின் குழந்தைகள்.

பெரியசாமியின் மூத்த மகன் பொன்னப்பன் தன் சொத்தைப் பிரித்துத் தன்னிடம் கொடுத்தால்தான், அப்பன் வீட்டிற்குப் போன தன் மனைவியைத் தன்னோடு கூட்டிவர முடியும் என்று அப்பனோடு நாளும் சண்டைபோடுவான். இளைய மகன் ராசப்பன் வேறு சாதிப் பெண்ணை மணமுடித்துக் கொண்டு, பணிமனை (ஓர்க்-ஷாப்) வைக்க வேண்டும் என்று அவனும் சொத்தைப் பாகம் பிரித்துத் தருமாறு கேட்டு இருவருமே பிரிந்து போகிறார்கள். பெரியசாமி மனம் நொந்து வீட்டையும் பறிகொடுத்து, மாட்டுத் தொழுவத்தில் மனைவியோடு வாழ்ந்து வருகிறார்.

ராமாத்தானின் தம்பி லட்சுமணன், சுறுசுறுப்பான தொண்டன். அவனிடம் கோயில் பொதுப்பணத்தை ஒப்படைத்திருந்த நிலையில், ஊருக்குச் சொல்லாமல் அவன் எங்கேயோ ஓடிப்போய்விட்டான் என்ற அவப்பெயர் நிலவிவரும் நிலையில், அவர்களின் அப்பா சேமலையப்பன் இறந்து போகிறார். அவருக்குக் கொள்ளி வைக்கக் கூட லட்சுமணன் வரமுடியாமல் போகிறது. ஊரின் வயதான பெரியவர் காளிப்பட்டியப்பன் அனைவருக்கும் ஆறுதலாக இருக்கிறார். ஒருநாள் லட்சுமணன் ஊருக்குத் திரும்பி வருகிறான். ஊரில் கள்ளச்சாராயம் காய்ச்சும் வியாபாரி சம்பாண் லட்சுமணனிடம் ஊர்ப் பொதுப்பணத்தைக் கைமாற்றாக வாங்கி ஏமாற்றிய உண்மை ஊருக்குத் தெரியவருகிறது. ஊரின் தண்ணீர்ப் பஞ்சத்திற்கு நிரந்தரத் தீர்வு கிடைக்க லட்சுமணன் தொடங்கிய அறப்போராட்டத்தில் ஊர்

இளைஞர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து வெற்றியடைகின்றனர். ஊருக்குக் குடிநீர் வந்தும் மழை இல்லாததால், அந்த ஊர் இன்னமும் மானாவாரிக் கிராமமாகவே உள்ளது.

மருதமுத்து கிணற்றில் தவறி விழுந்து தன் கால்களை இழந்து ஊனமான நிலையில் வேறு வேலைக்குப் போகாமல் சம்பாண்டம் சாராயம் வாங்கி விற்கும் இழிநிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறான். லட்சுமணன் முன்செய்த மைசூர் அணைக்கட்டு வேலைக்கு ஊரைவிட்டே போகிறான். பழனியம்மாளின் சகோதரர்கள் தந்தையின் சொத்துக்களைப் பிரித்து வாங்கிச் சென்ற பின்னரும் தத்தம் மனைவிமார்களிடம் நல்ல பெயரெடுத்து மனநிறைவாக வைத்து வாழ முடியாமல் தவிக்கின்றனர். இப்படி அந்தக் கிராமத்து மக்களின் வறுமையை மிக இயல்பாகச் சித்தரிக்கின்றது இந்தப் புதினம்.

சமூகச்சிந்தனைகள்

சமூகம் என்பதன் விளக்கம்

'தனிமரம் தோப்பாகாது' என்பது போல தனிமனிதன் 'சமூகம்' என்று கருதப்படமாட்டான். மலைகளில் வாழ்ந்த ஆதிமனிதன் தொடக்கத்தில் தனித்தனியே வாழ்ந்து வந்தான். "மக்களினங்கள் எதுவுமே இந்த ஆதிமனித நிலையில் இருக்கவில்லை" என்று கூறுகிறார்.

தமிழ்ச் சமூகத்தின் தோற்றத்தினை ஆராய முற்பட்ட மா. செல்வராசன், "தமிழர்கள் ஒரு சமூகமாக எப்பொழுது உருவானார்கள் என்பது எளிதில் உரைக்க ஒண்ணாது" என்று கூறுவார்.

ஒரே இடத்தில் கூட்டமாகச் சேர்ந்து வாழும் மக்கள் தொகுதி ஒரு சமூகம் அல்லது சமுதாயம் என்று கூறப்படும். சமூகம் என்றால் என்ன என்பதை, "ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதியில் நீண்ட காலமாக ஒன்று சேர்ந்து வாழ்வதற்காக மக்கள் கூட்டம் ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் அமைப்பே சமூகம்" என்று தமிழ்க் கலைக்களஞ்சியம் விளக்குகின்றது.

சமுதாயம் என்பதைனைத் தமிழ் லெக்சிகன் எனப்படும் தமிழ்ப் பேரகராதி "மக்கள் திரள் Company Assembly" என்று பொருள் கூறுகிறது. "மனிதன் கொள்கின்ற தொடர்புகள் எல்லாம் சமூகத் தொடர்புடைய கருத்தியல் பொருள்" என்று கூறுகிறார். ஒரு நாட்டு மக்களின் வரலாறு தான் 'சமுதாய வரலாறு' என்று கருதப்படும். அச்சமுதாய வரலாற்றினை அறிவதற்கு முதன்மை ஆதாரங்களாக அச்சமூகத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்களும் அடங்கும். இலக்கியம் ஒரு சமுதாய நிறுவனம் ஆகும். இலக்கியத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்திருக்கிற மொழியின் மரபும், இலக்கிய மாந்தர்களின் வாழ்க்கை மரபுகளும் சமுதாயம் உருவாக்கித் தந்தவையே. "சமுதாயம் என்ற ஓர் அமைப்பினால் தான் இலக்கியத்திற்கு வேண்டிய மரபுகளும், தேவையான முன் மாதிரிகளும் அமைய இயலும்" என்னும் கருத்து சிந்திக்கத்தக்கது.

சமூகம் நலம்பெற வேண்டி, ஒவ்வொரு காலத்து இலக்கியங்களும் சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்தித் தந்துள்ளன. சங்க இலக்கியமான புறநானூறு, "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என்று உணர்த்தியது ஒரு பெருமை மிக்க சமூகச் சிந்தனையாகும் (Puliyur kesigan, 1958).

வறுமை நிலை

சூர்யகாந்தன் வறுமைச் சூழலில் பிறந்து வளர்ந்தவர். எளிமையும் வறுமையும் உடைய விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். இவர் உழைப்பே உயர்விற்குக் காரணமாய் அமைந்துள்ளது என்பதை ஆய்வின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

"வறுமைச் சிறையில் சிக்கி

வதைப்படும் எம்மக்களின்

வாட்டத்தைப் போக்க

விடுதலை மின்னல்களாய்

வீசி வரும்.”

என்று கிராமத்துச் சிறுவர்களின் வறுமைச் சூழலை வருணிக்கிறார் தூர்யகாந்தன். இல்லாமை என்பது சமூகத்தின் மிகப்பெரிய கொடுமையாகும் (Suryakantan, 1999).

“கொடிது கேட்கின் நெடியவெவ் வேலோய், கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது” என்றார் (Avvaiyar, 2002).

‘மானாவாரி மனிதர்கள்’ புதினத்தில் தண்ணீர்ப் பஞ்சத்தால் உழவு நடைபெறாமல் தானியப் பஞ்சம் தலைவிரித்தாடும் வறுமை சித்திரம் பல இடங்களில் காட்டப்பட்டுள்ளது. விறகு பொறுக்கும் போது பழனியம்மாளும்தான் அவள் தோழி ராமாத்தாளும் பேசும் உரையாடல் பகுதி இது.

“ஓட்டல் வெச்சிருந்த வெதைச் சோளத்தை எடுத்து நாலஞ்சு நாளாச் சோறாக்கிட்டு இருக்கறே.....

பின்னெ..... அதெக் கூடையிலெ சும்மா வெட்சிட்டிருந்து என்ன பிரயோஜனம்? மழை பெய்யற நெலமை ஒண்ணையும் காணமே?” விதைக்கு வைத்திருந்த விதைச்சோளத்தை உணவாக்கி உண்ணும் நிலை ஒரு விவசாயக் குடும்பத்திற்கு உச்சக்கட்ட வறுமையாகும் (Suryakantan, 1999).

ஒவ்வொரு நாளும் வயிற்றுப்பசி தீர உணவும், உடுத்துவதற்கு உடையும், பாதுகாப்பாக வாழ உறையுளும் இல்லையெனில் அதுவே வறுமை நிலை என்று வரையறுப்பது பொருந்தும்.

கலப்பு மணம்

காதலுக்கு கண் இல்லை என்பார்கள். சாதி மதம் வசதி வாய்ப்பு எல்லாம் பார்த்துக் காதல் வருவதில்லை. அது இரண்டு உள்ளங்களின் சங்கமம். இதை தூர்யகாந்தன் தன் புதினத்தில் மறைமுகமாக உணர்த்துகிறார். இதில் கலப்பு மணம் பேசப்படுகிறது. இப்புதினத்தில் வரும் சமூகப் பெரியவர் காரிப்பட்டியப்பன் என்பவர் கலப்பு மணத்தைப் பாராட்டிக் கூறுவதாக ஆசிரியர் அமைத்துள்ளார்.

இப்புதினத்தில் வேளாளர் சமூகத்து ராசப்பன், நாயக்கர் சமூகத்துப் பெண்ணைக் காதலித்து மணந்து கொள்ளும் செய்தி வருகிறது. அதனை “ஜாதியுட்டு ஜாதிபோயி கட்டிடானாமா நம்ம ராசப்பன் என்பதைத் தவிர அந்தக் கல்யாண விஷயம் வேறெவரையும் அப்படியொன்றும் பாதிக்கவில்லை” என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார் (Suryakantan, 1999).

ஒற்றுமை

ஒன்றுபடுவோம்! போராடுவோம்! என்று முழங்கிய லெனின் “எல்லோரும் உழைத்தாக வேண்டும். இனிமேல் பொது உழைப்பின் பலனை விரல்விட்டு எண்ணிக் கூறிய சில பணக்காரர்கள் அனுபவிக்க முடியாது” என்று மக்களை ஒருங்கிணைத்து போராட்டத்திற்குத் தூண்டினார் (Lenin, 1950).

இப்புதினத்தில் “தண்ணீர்ப் பஞ்சத்தைத் தீர்க்கும் பொருட்டாக லட்சுமணன் மக்களைத் திரட்டுவதும், அதற்கு ஊர் மக்கள் ஒருமைப்பட்டுச் சேர்வதும் ஆற்றலுடன் காட்டப்பட்டுள்ளது. பஸ் மறியல், போராட்டம், பஞ்சாயத்து ஒன்றிய அலுவலகத்தை முற்றுகையிடுவது, கோவை ஆட்சியர் அலுவலகத்தை முற்றுகையிடுவது, பேரணி நடத்துவது முதலியவற்றை ஆசிரியர் சித்தரித்துக் காட்டியுள்ளார் (Suryakantan, 1999). பொதுவுடைமைக் கருத்துக்களில் ஈடுபாடுடைய சமூகச் சிக்கல்களுக்குத் தீர்வாகச் சங்கம் அமைத்து, ஒற்றுமையுடன் போராடுவதைக் காட்டியுள்ளார் (Suryakantan, 1999).

பாத்திரப்படைப்பு

பாத்திரப்படைப்பு என்பதனை ஆய்வாளர், “அன்றாடம் வாழ்க்கையில் நாம் காணும் மனிதர்களுடைய பண்பியல்புகளையும், செயல்பாடுகளையும், ஒரு படைப்பாளி தனது கற்பனையில்

முகிழ்த்தெழும் மனிதர்களின் மீது ஏற்றுவித்துத் தனது படைப்பில் உலவவிடுகிறான். இதனையே நாம் பாத்திரப்படைப்பு என்று கூறுகின்றோம் என்பார்” (Muhammadali, 1985).

கதைகளில் பாத்திரங்களின் படைப்பே வெற்றியைத் தேடித்தரும் என்பார் ந. பிச்சமூர்த்தி. “புதினங்களில் வெற்றி, ஆசிரியர் தேர்ந்தெடுக்கும் பாத்திரங்களைப் பொறுத்தே அமைகிறது. கதைமாந்தர்கள் பெரும்பாலும் நடமாடும் மனிதர்களின் படப்பிடிப்பாகவும், அவர்களின் குண இயல்புகளின் தேர்ந்தெடுக்கும் சிறப்பியல்புகளைக் கொண்டவர்களாகவும் அமைய வேண்டும்” என்பது பாத்திரப்படைப்பின் முறைமையைத் தெளிவுபடுத்தும் (Pichamoorthi, 1983).

தூய்காந்தனின் புதினத்தில் தமிழகக் கிராமங்களில் வாழும் விவசாயப் பெருங்குடி மக்கள், கூலி வேலை செய்பவர்கள், சமூகத்தின் அடிமட்டத்தில் உழலும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் என்னும் உலகியலில் வாழும் மனிதர்களே பாத்திரங்களாக வருகின்றனர். ஆண், பெண் இருபாலரும் பாத்திரங்களாக, உலகியல் மனிதர்களைப் போலவே சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

மானாவாரி மனிதர்கள், புதினத்தின் தலைமைப் பாத்திரமான பெரியசாமி, உழைப்பை நேசிக்கும் உயிர்ப்புடன் படைக்கப்பட்டுள்ளார். “தள்ளாத வயதிலும் உடலுழைப்பால் வாழமுடியும் என்ற மனத்திட்பம் கொண்ட உழைப்பாளியாகவே வாழ்ந்தார் என்பதற்குப் புதினத்தில் தெளிவான சான்றுள்ளது” என்பார் (Suryakantan, 1999).

“ஒரு படைப்பை ஆரம்பம் முதல் கடைசி வரை நமது இதயத்திற்கு ஏற்றிக் கொண்டு வெல்லும் அழகுக் கரங்களாகச் செயல்படுவது கதை பாத்திரங்களாகும்” என்ற கருத்தினைப் பெரியசாமி என்ற பாத்திரம் மெய்ப்பிக்கிறது எனலாம் (Vairamuthu, 1996).

பெரியசாமி வெறுங்கையோடு அந்த ஊருக்குப் பஞ்சம் பிழைக்க வந்து தன் கடுமையான உழைப்பால் முன்னுக்கு வந்தவர். “ரெண்டு கொசுவஞ் சட்டியை சாக்குல போட்டு மூட்டையாகக் கட்டித்தோள்ல போட்டுட்டு வெறும் கையும் காலோட கெழக்குச்சீமை செஞ்சேரியாம் பாளையத்துல இருந்து இந்தச் சீமைக்கு நா பஞ்சம் பொழைக்க வந்தே...! இத்தென நாளா எலும்பொடியப் பாடுபட்டு எதோ இந்த மண்ணை கட்டிக்காத்து வெச்சிருந்தே”...? என்று கதை தொடக்கத்தில் அவர் பேசும் கூற்றிலிருந்து இதனை அறியலாம் (Suryakantan, 1999).

மாட்டுத் தொழுவத்தில் மனைவியோடு வாழ்ந்து வரும் நிலையில் பெரியசாமி, “துண்டை உதரித் தலையில் உருமாலை கட்டிக்கொண்டு வண்டியில் ஏறி உட்கார்ந்து எருதுகளை ஓட்டியபடி வேலம்பாளையத்தை விட்டுக் கிளம்பிக் கிழக்கு நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார். ஒரு வண்டிக் குளத்துமண் சுமந்து போய் வயல் காட்டுக்காரனுக்குக் கொட்டினால் கூட ரெண்டோ மூணோ கண்டிப்பாகக் கிடைக்கும்” என்று உழைத்து வாழும் நம்பிக்கையைத் தரும் உயர்ந்த மனிதராக உயிர்ப்புடன் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளார் (Suryakantan, 1978).

வட்டார வழக்குகள்

‘மானாவாரி மனிதர்கள்’ புதினத்தின் தொடக்கத்தில் வேலம்பாளையக் கிராமத்தில், பழனியம்மாள் குடும்பத்து நிலையையும் ஊரின் தண்ணீர்ப் பஞ்சத்தையும், “இனிப்போய்த் தான் அடுப்புப் பற்றவைக்க வேண்டும். பூலுவபட்டிக்குக் கிணற்று வெட்டு வேலைக்குப்போன மருதமுத்து காலையில் பழைய சோற்றைக் கரைத்துக் குடித்துவிட்டு, அதையே தூக்குப் போசியில் ஊற்றிக் கொண்டும் போயிருந்தான். மத்தியான வேலைக்குச் சூடா ஏதாவது ஆக்கிக் கொடுத்து விட இவளுக்கு அவகாசமில்லை சதா தண்ணிக் கொடம் தண்ணிக் கொடம்னு தூக்கிட்டுச் சீரழியறதே நம்மலோட பாடாப் போச்சு இதுல சோறாக்குறதுக்கும், புள்ள குட்டிகளுக்கும் போட்டு வெய்க்கிறதற்கும் நேரமேது? என்று ஒவ்வொருத்தியின் சங்கடமும் நீங்காத நோய் போல் பீடித்திருந்தது” என்று கொங்கு வட்டாரச் சொற்களைக் கொண்ட கதையை ஆசிரியர் வர்ணித்துச் செல்வதைப் பார்க்க முடிகிறது (Suryakantan, 1999).

“நீ ஒண்ணும் இன்னிக்கு நாம வந்த காரியம் நெறவேறுலீனு சங்கடப்பட்டுக்க வேண்டா! இன்னைக்குத் தான பாறை எப்படியாப் பட்டுதுண்ணு நல்லா சுத்தி வந்து பாத்திருக்குறம்! உனி இதுக்குத் தக்குன சமிட்டியெத் தயார் பண்ணிக்குவோ! மனசெ தெடனா வையி” என்று வட்டாரப் பேச்சு நடைபயைப் புதினத்தில் காணலாம் (Suryakantan, 1999).

கதை மாந்தர்கள் பேசும் உரையாடல்களில், அவர்கள் வாழும் வட்டார வழக்காற்றுச் சொற்கள் இயல்பாகக் கையாளப்படும் அரிய கலை நுட்பமே வட்டாரப் புதினங்களின் உயிர்ப்பண்பு ஆகும். இக்கலையில் சூர்யகாந்தன் வல்லவராக இருப்பதை அவரது புதினம் காட்டுகிறது.

வர்ணனைத் திறன்

மானாவாரி மனிதர்கள் புதினத்தில் ஆசிரியரின் வருணனையிலும் உரையாடலிலும் உவமைகள் பல இடம்பெற்றுள்ளன. “அழுகிற புள்ளெயெ இடுப்பவுட்டு கீழே எறக்கியுட முடியாதுங்கிறாப்பிடி சதா தண்ணிக் கொடம்” (Suryakantan, 1999). “குத்துக்காலிட்டு உட்காந்திருக்கும் பகாதூர்களைப் போல மலைகள் தெரிந்தன”. “எல்லோருக்கும் கட்டுகிற கோவணத்தின் அகலத்திலாவது காடு உள்ளது” (Suryakantan, 1999)

புதினம் மதிப்பீடு

மழையை நம்பி வாழும் மக்களின் இயல்பான வாழ்க்கைச் சித்திரமே இப்புதினம். “மழைபெய்தால் மட்டுமே விளைவதும், இன்றேல் வறண்டு பாழாய்க் கிடப்பதுமான நிலத்தை மானாவாரி (வானம் பார்த்த) நிலம் என்பர். அத்தகைய நிலத்துக்குச் சொந்தக்காரர்களை மானாவாரி மனிதர்கள் என்ற தொடரால் அழைத்து அவர்களைப் பற்றி சூர்யகாந்தன் தீட்டியுள்ளார்” என்று சு.செல்லப்பன் அணிந்துரை எழுதியிருப்பது தலைப்பின் பொருளை வெளிக்காட்டுகிறது. புதினங்களில் ‘மானாவாரி மனிதர்கள்’ புதினம் முதல் தரமான புதினம் என்று மதிப்பிடலாம் (Suryakantan, 1999).

முடிவுரை

சூர்யகாந்தன் கொங்கு நாட்டுக்காரர். அதனால் கதைக்களம், பாத்திரப்படைப்பு போன்றவை கொங்கு நாட்டுப் பகுதியிலேயே நடைபெறுகின்றன. விதை நெல்லை உணவுக்குப் பயன்படுத்துவது, அன்றையக் கூலியை வாங்கி நாளும் வாழ்வது என்னும் உழைப்போரின் வறுமையைக் காணமுடிகிறது. பாத்திரப்படைப்பில் அனைவரையும் இயல்பானவர்களாகப் படைத்துள்ளார். இவருடைய புதினங்களில் உவமை, வருணனை மற்றும் கொங்கு வட்டாரப் பேச்சு நடைபயைக் காணமுடிகிறது. இப்புதினம் எல்லா வகைகளிலும் சிறந்து விளங்குகிறது.

References

- Arunachalam, M., (1994) Tholkappiyam Porulathikaram Agathinaiyiyal Urai Valam, Madurai Kamaraj University, Madurai, India.
- Avvaiyar, (2002) Kondrai Vendan, Minerva Publications, Chennai, India.
- Indrasithu, K., Ilavarasu, R., (2005) Suryakantan Padaipillakkiya Thiranaaivu, New Century Book House, Chennai, India.
- Lenin, V.E., (1950) Grama Elai Makkalukku, Chennai, India.
- Muhammadali, S.M.M., (1985) Tamil Kavithai Nadagangalil Pathirapadaippu, Summit Publishing, Chennai, India.
- Pichamoorthi, N., (1983) Thiranaivum Illakkiya Kolgaigalyum, Sakthi Veeliyeedu, Chennai, India.
- Puliyur Kesigan, (1958) Purananuru, Paari Nilayam, Chennai, India.
- Suryakantan, (1978) Sivappu Nila, Meenakshi Puthaka Nilayam, Chennai, India.
- Suryakantan, (1999) Manavaari Manithargal, Meenakshi Puthaka Nilayam, Chennai, India.

Vairamuthu, (1996) Ilakkiya Vimarsanam Sinthanaigal, Sri Senbaga Pathippagam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License